

sen af Arbejdet ansatte Funktionærer paa faa Undtagelser nær var Mennesker uden forudgaaende fængselsmæssig Uddannelse og i Kraft af deres sociale Trin uden Evne til selvstændig at tilegne sig den nødvendige Indsigt og Forstaaelse“. „De gennemgik, før Anstalten blev taget i Brug, et dels praktisk, dels teoretisk Kursus, men ved den afsluttende Prøve viste det sig ganske tydeligt, at deres Uddannelse maatte man fortrinsvis opnaa gennem den praktiske Skole.“ Det vil sige, at Fængselet skulde stadig være Laboratorium for de Herrer, indtil de en Gang efter saa og saa mange Aars Forløb muligvis var uddannede. Om de haandværksmæssigt uddannede Betjente hedder det, „at det ofte faldt dem vanskeligst at indordne sig under Fængselets Disciplin, og at de navnlig ikke forstod, at de gennem deres eget Forbillede og ydre Optræden skulde arbejde med paa at skabe Disciplin mellem Fangerne“. Alt dette betyder jo en Indrømmelse af, at der var og maatte være en daarlig Tjenesteaaend og -tone paa Anstalten. Det er Betjentkorpset paa faa Undtagelser nær, han omtaler som uegnede, altsaa mange foruden dem, som er blevet afskediget. Overlæreren gaar videre endnu; han siger: „at flere af Inspektørens nærmeste Medarbejdere maaske ikke altid havde den fulde Forstaaelse for hans Ideer og ikke altid Initiativ til at supplere ham, naar han ikke selv kunde være til Stede og tage aktiv Del i Planernes praktiske Gennemførelse“. Altsaa, heller ikke de, som stod Inspektøren ganske nær, forstod ofte, hvad han egentlig vilde, og var ikke i Stand til at arbejde i den Aand, som efter hans Mening skulde være Fængselets Aand. Og Overlæreren siger, „at den Misfornøjelse, som undertiden sporedes i Anledning af Inspektørens Behandling af disciplinære Sager, for en væsentlig Del havde sin Grund i, at Betjentene ikke forstaaer eller ikke vurderer den direkte personlige Paavirkning af den enkelte Fange som en Fremgangsmaade, der ofte fører langt videre end Anvendelsen af Straffe.“

Helt igennem viser Udtalelserne af Overlæreren det, som han egentlig saa nødig vil vise, nemlig at der er en daarlig Aand og en daarlig Tone paa denne Anstalt, og Spørgsmaalet bliver saa, hvorfor den var der. Dér vil man naturligvis og ikke uden Ret pege paa, at man stod med et stort og nyt Menneskemateriale, som man skulde arbejde med. Dertil er ikke

andet at sige, end at kunde man ikke finde Mennesker, som egnede sig hertil, maatte man virkelig vente, indtil de var uddannede; havde vi kørt i saa mange Aar uden denne Anstalt, maatte vi have kunnet køre videre uden den. Der havde dog foreligget Ansøgninger til disse Pladser i Tusindvis, og det er ikke ret vel tænkeligt, at man ikke imellem alle disse Ansøgere skulde have kunnet finde det Halvt-hundrede Mennesker, der var Brug for, og som var egnede dertil, naturligvis forudsat, at man havde stillet dem Vilkaar, som saadanne egnede Mennesker overhovedet kunde gaa ind paa. Men netop her har det glippet i meget høj Grad; ogsaa her bebrejder jeg baade Fængselsledelsen og ogsaa den højtærede Justitsminister, at man ikke tidligere har skaffet Vilkaar til Veje, som gjorde det muligt at finde Mennesker, der egnede sig til disse Pladser, men har ladet Tjenesten og Anstalten lide under det. Thi her føler jeg helt og fuldt med Inspektøren, naar han som Svar paa Udtalelser fra Vidner, der har sagt, at der blev antaget Reservebetjente, som havde været straffede, at deres Forhold ikke blev ordentlig undersøgt i Forvejen, at der kom uheldige og uegnede Elementer ind, siger: Hvad skulde jeg gøre? Jeg maatte byde disse Folk en Lønning, der var under den, som private Arbejdsgivere paa Stedet bød dem, og jeg kunde ingen Udsigter give dem, thi jeg havde ikke Ret til at stille dem fast Ansættelse i Udsigt. Jeg maatte altsaa tage dem, der kom, og derfor er saadanne uegnede Elementer kommet ind. Der maa man virkelig føle med Inspektøren, og dér maa man spørge sig selv, hvorfor Ledelsen af Fængslerne ikke har sat mere ind paa at skaffe saadanne Vilkaar for disse Mennesker, at de i alt Fald kunde staa ved Siden af gode Vilkaar i det private Liv.

I det hele viser Behandlingen af Betjentene Brøst paa mange Punkter, viser, at man ikke har taget det Hensyn til dem, som man maatte, hvis man vilde skabe en ordentlig Tjenesteaaend og en ordentlig Tjenestetone. Jeg har nævnt, hvor slet de var lønnede. Jeg skal ogsaa nævne, hvordan de maatte se Fangerne kaste overflødige Fødemidler af en Beskaffenhed, som disse Betjente overhovedet ikke kunde skaffe sig for deres Løn, bort i Kloakkerne. Man byder dem i deres Hviletid under Vagterne at ligge under de samme Tæpper. Er det en tidssvarende, passende Maade at behandle Tjenestemænd, der skal gaa Nattevagt, paa? Man giver